

selv om de er 70 Aar; meget vel kunde fortsætte den Tjeneste, der er paalagt dem, paa en særdeles tilfredsstillende Maade. Man maa jo ikke glemme, at selv om en Mand paa Grund af en Alder af 70 Aar paa visse Omraader har mistet en Del af sin Arbejdsevne, er jo alligevel i mange Henseender de Erfaringer, som den paagældende har, af en saadan Værdi, at man ikke uden videre kan gaa ud fra, at han ikke, naar alt bliver taget i Betragtning, kan være en lige saa nyttig Tjenestemand for Staten i Alderen 70—75 Aar — for at nævne nogle Tal —, som han har været det i Alderen fra 60—70 Aar. Altsaa, selv om jeg i Øjeblikket anmoder Ministeren om under de foreliggende særlige Forhold at overveje, om der ikke skulde findes flere eller færre Tjenestemænd, med Hensyn til hvilke man maaske ret beset var bedst tjent med at komme af med dem, maa man ikke heri lægge, at mit Parti vil gaa ind for en Ændring i Tjenestemandsløven, der sætter Aldersgrænsen for Begæring om Afsked ned. Tværtimod, det vil efter det udtalte formentlig forstås, at vi fra vor Side indtil videre, og indtil vi har faaet en Udtalelse om, at det ikke vil betyde Afskedigelse af de Tjenestemænd, som jeg har kaldt fast ansatte, maa tage Forbehold med Hensyn til Ændringsforslagene Nr. 12, 17, 21, 23, 26, 33 og 39.

Endelig skal jeg gøre et Par Bemærkninger om Ændringsforslagene Nr. 76 og 79, som for saa vidt er af en ganske tilsvarende Art som de nævnte Ændringsforslag Nr. 12 o. s. v. Jeg maa mene, at man med en vis Ret kan fremsætte den Paastand, at vor Stilling til Ændringsforslagene Nr. 76 og 79, hvilke Ændringsforslag vi har givet vor Tilslutning, jo egentlig skulde betyde, at vi ogsaa uden videre kunde give vor Tilslutning til de lige nævnte Ændringsforslag Nr. 12 o. s. v. Jeg vil ingenlunde benægte; at en saadan Paastand kan have en vis Berettigelse. Men dels er jo de Forhold, som Ændringsforslagene Nr. 12 o. s. v. drejer sig om, af langt mere vidtrækkende Karakter end for de andre Ændringsforslags Vedkommende, jeg har nævnt, dels mener jeg at vide, at saafremt Post- og Telegrafvæsenets Personale viser den rette solidariske Aand, vil Ændringsforslagene Nr. 76 og 79 ikke komme til at betyde Afskedigelse af nogen som helst, men vil i det højeste betyde, at nogle Tjenestemænd indenfor Post- og Telegrafvæsenet for en forholdsvis kort Tid vil faa en nedsat Arbejdstid.

Rode: Det ærede Medlem Hr. Friis-Skotte omtalte en Sag, der har været drøftet

i Finansudvalget vedrørende en Voldgiftskendelse; i Henhold til hvilken der blev paalagt Staten en betydelig Udgiftsforøgelse med Hensyn til en stor Entreprise, nemlig Arbejdet med Drogdens Uddybning. Da jeg i alt Fald ikke kan være enig med det ærede Medlem i den Konklusion, hvortil han kom, vil jeg gerne sige et Par Ord herom.

I Spørgsmaal om Entrepriser mellem Bygherrer og Entreprenører har der længe bestaaet den Aftale mellem de private Bygherrer og Entreprenører, at Stridsspørgsmaal skulde afgøres af en fast Voldgiftsret, der var nedsat af Ingeniørforeningen. I 1915, da Hassing-Jørgensen var Minister for offentlige Arbejder, opstod det Spørgsmaal, om ikke Staten i dens Forhold som Arbejdsgiver eller Bygherre overfor Entreprenørerne burde anvende den samme Voldgiftsret; og ud fra det Synspunkt, at ogsaa de private har en Ret overfor Staten, som de hidtil paa mange Maader havde savnet, idet Staten jo altid er den mægtige i dette Forhold, tilvejebragte han en Ordning, hvorefter der fremtidig i de under offentlige Arbejder gældende Entrepriser skulde indføres en Bestemmelse om, at Stridsspørgsmaal vedrørende Entrepriser skulde henvises til Afgørelse i den samme Voldgiftsret.

Fra stridende Parter i det private Erhvervsliv, som har benyttet denne Voldgiftsret, har der, saa vidt mig bekendt, aldrig været nogen Utilfredshed med den. Ingeniørforeningen repræsenterer jo ikke blot de private Ingeniører, idet ogsaa Stats- og kommunale Ingeniører er Medlemmer af den i meget stort Tal, og den repræsenterer ikke blot den ene Interesse, Entreprenørinteressen eller Arbejdsgiverinteressen, thi baade Ingeniører, der er Arbejdsgivere og Bygherrer, og de, der er Entreprenører, findes i denne Forening. I det private Erhvervsliv har man derfor været tilfredsstillet ved, at Ingeniørforeningen udnævnte Voldgiftsretten som en stedsevarende Voldgiftsret af upartisk Karakter, da den jo ikke udnævntes i Anledning af selve den paagældende Strid, og Striden saaledes fremkom som en Procedure for de faste Retsmedlemmer, og gennem Aarene har man fundet sig særdeles veltillfreds med denne Voldgiftsret.

Det er mig ikke bekendt, i hvor høj Grad Bestemmelsen om denne Voldgiftsrets Indførelse ogsaa for Staten har givet Anledning til Tvistigheder — muligvis har det været meget faa, maaske kun een. Det forekommer mig, at Ministeren har udtalt, at Retten overhovedet ikke har været bragt i